

TÜM DÜNYADA 10 MİLYON OKUR

BENİM
HİKÂYEM

MICHELLE
OBAMA

Çeviri: Pınar Kür


MUNDI

5. BASKI



MICHELLE OBAMA

BENİM
HİKÂYESİ

Mundi Kitap

Benim Hikâyem, Michelle Obama
İngilizce aslından çeviren: Pinar Kür
Becoming

İlk basım (çeviriye kaynak alınan basım): Crown Publishing, 2018

© 2018, Michelle Obama

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC. bünyesindeki Crown Publishing ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2019

5. basım: Haziran 2021, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Editör: Özlem Alkan K

Redaksiyon: Didem Kizen

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Christopher Brand

Kapak fotoğrafı: Miller Mobley

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4040-4

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com/9789750740404

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları A.Ş.'nin markasıdır.

MICHELLE OBAMA

BENİM
HİKÂYEM

İngilizce aslından çeviren
Pınar Kür



MİCHELLE ROBINSON OBAMA, 2009-2017 yılları arasında ABD *first lady*'si olarak hizmet etti. Princeton Üniversitesi ve Harvard Hukuk Fakültesi mezunu olan Michelle Obama, kariyerine Chicago'da bulunan Sidley&Austin hukuk firmasında avukat olarak başladı ve gelecekte eşi olacak Barack Obama'yla burada tanıştı. Daha sonra Chicago belediye başkanının ofisinde, Chicago Üniversitesi'nde ve Chicago Üniversitesi Tıp Merkezi'nde çalıştı. Michelle Obama ayrıca gençleri kamu hizmetinde kariyer yapmak üzere yetiştiren Public Allies adlı kuruluşun Chicago şubesini kurdu. Maila ve Sasha adında iki kızı olan Obama'lar halen ABD'nin Washington kentinde yaşıyor.

PINAR KÜR, Bursa'da doğdu ama hiç orada oturmadı. Çocukluğu Anadolu'nun çeşitli kentlerinde ve Londra'da geçti. 13 yaşında gittiği ABD'de beş yıl kaldı. Ortaöğrenimini New York'ta tamamladı, yükseköğrenimine yine orada başladı. İstanbul'da Robert Kolej Yüksek Okulu'nu bitirdikten sonra beş yıl Paris'te yaşadı. Sorbonne Üniversitesi'nde, Karşılaştırmalı Edebiyat Kürsüsü'nde doktora yaptı. Yurda döndükten sonra Devlet Tiyatrosu'nda çalışmaya başladı. Çeşitli gazete ve dergilerde tiyatro eleştirileri yazdı. 1984'te *Akışı Olmayan Sular* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı. İstanbul Bilgi Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

*Hikâyeme katkısı olan herkese:
Beni yetiştiren – Fraser, Marian, Craig
ve bütün akrabalarımaya
beni her zaman yükselere taşıyan tüm güçlü kadın dostlarıma
hâlâ gururla andığım sadık ve adanmış ekibime*

Hayatımın aşklarına:

*Malia ve Sasha, benim en değerli iki bezelyem,
sebeb-i hayatım kızlarıma
ve son olarak bana daima ilginç bir yolculuk vaat eden, eşim Barack'a*

İçindekiler

Önsöz	13
Benim Hikâyem	19
Bizim Hikâyemiz	133
Yeni Bir Hikâye	321
Sondeyiş.....	469
Teşekkür.....	475

Önsöz

Mart 2017

Çocukken basit özlemlerim vardı: Köpeğim olsun, (tek ailenin Çiki kata yayılması için) içinde merdiven olan bir evimiz olsun, babamın çok gurur duyduğu iki kapılı Buick araba yerine, her nedense, dört kapılı bir kaptıkaçtıımız olsun isterdim. Büyüdüğümde çocuk doktoru olacağımı söyledim herkese. Neden mi? Çünkü minik çocukları çok severdim ve yetişkinlerin de duyduklarında pek sevindikleri bir cevap olduğunu çabucak öğrenmiştim. *Doktor mu olmak istiyorsun! Ne kadar iyi bir seçim! O yıllarda saçım örgülüydü, ağabeyime kafa tutardım ve bütün derslerde notlarımın pekiyi olması için ne gerekiyorsa yapardım. Tam olarak neyi amaçladığımı bilmiyordum ama hırslıydım. Şimdi düşündüğümde biliyorum ki bir yetişkinin bir çocuğa sorabileceği en anlamsız soru – *Büyüdüğünde ne olmak istiyorsun?* sorusudur. Sanki büyüme bir yerde nihayete eren bir şeydir. Sanki bir noktada bir şey olursun ve bu bir sondur.*

Hayatımda bugüne kadar ne mi oldum? Avukat oldum. Bir hastanenin başkan yardımcısı ve kâr gütmeyen, gençlere anlamlı kariyerler bulmaya yardım eden bir örgütün yöneticisi oldum. Çoğunluğunu beyazların oluşturduğu üst düzey bir üniversitede işçi çocuğu, siyah bir öğrenci oldum. Pek çok salonda tek kadın, tek Afrikalı-Amerikalı oldum. Gelin oldum, stresle savaşıyan yeni anne oldum, acıyla kıvrı-

nan bir evlat oldum. Ve kısa bir süre öncesine kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin *first lady*'siydim. Bu resmî bir görev değildi, ancak bana hayal edemeyeceğim kadar geniş bir platform sağladı. Bana meydan okuyan ve alçakgönüllülük aşıl原因an, beni yükseltilere taşıyan ve alçaklara çeken, bazen hepsini aynı anda tattıran bir platformdu bu. Son yıllarda – 2006'da kocam başkan olma niyetini ilk açıkladığı andan, Melania Trump ile onun kocasının başkanlık törenine gitmek için arabaya bindiğim soğuk kış gününe kadar geçen zamanda– neler olup bittiğini ancak yeni yeni değerlendirebiliyorum. Esaslı bir yolculuktu.

First lady olduğunuzda Amerika'nın en uç yüzleriyle karşı karşıya geliyorsunuz. Bağış toplama amacıyla verilen kimi davetlerde evden çok sanat müzesini andıran malikânelerde, banyo küvetlerinin değerli taşlarla bezenmiş olduğu zengin evlerde bulundum. Her şeylerini Katrina Kasırgası'nda yitirmiş, bir ocağa, bir buzdolabına muhtaç gözü yaşlı ailelerle tanıştım. Sığ ve ikiyüzlü kişilerle de, onların tam tersi –öğretmenler, subay eşleri ve daha pek çok kesimden– derinlikleri ve insancıl güçleriyle beni şaşkınlığa uğratanlarla da karşılaştım. Ve de çocuklar... Dünyanın dört bir yanında bir araya gelme fırsatını bulduğum, beni kahkahalara boğan, umutlarla dol-duran, bahçede koşuşturmaya başladığımızda sıfatımı unutturmayı başaran çocuklara şükürler olsun.

İstemeyerek de olsa kamuoyuna mal oluşumdan bu yana, dünyanın en güçlü kadını olarak yüceltildiğim kadar, “kızgın zenci kadın” olarak aşağılandım da. Bana karşı çıkanlara bu tabirin hangi kısmının onlar için esas mesele olduğunu sormak istedim – “kızgın” mı, “zenci” mi, “kadın” mı? Televizyon ekranlarından kocama demediğini bırakmayan insanlarla aynı fotoğraf karesinde gülümsedim; bu fotoğrafları çerçeveleyip başköşeye koymalarına da itiraz etmedim. İnternetin çamur çukuru sitelerinde her şeyimin, kadın mı erkek mi olduğumun bile sorgulandığını işittim. ABD Kongresi'nin bir üyesi oturum sırasında popomla alay etti. İncindim. Öfkelendim. Ama çoğu kez gülüp geçmeye çalıştım.

Amerika hakkında, yaşam hakkında, gelecekte neler olacağı hakkında bilmediğim pek çok şey var. Ama kim olduğumu biliyorum. Babam Fraser bana çok çalışmayı, çok gülmeyi ve sözümde durmayı öğretti. Annem Marian ise kafamı çalıştırmanın ve sesimi yükseltmenin önemini anlattı. Chicago'nun Güney Yakası'ndaki sıkışık dairemizde anlattıklarıyla aile öykümüzün, benim öykümün, ülkenin çok daha geniş öyküsünün değerini görmemi sağladılar. Söz konusu öykü pek güzel ve kusursuz olmasa da, istemediğimiz kadar gerçek olsa da. Hikâyemiz bizimdir, daima bizim olacaktır. Ona sahip çıkmamız gerekir.

Sekiz yıl boyunca Beyaz Saray'da yaşadım. Saymayı bitiremediğim kadar çok merdiveni, asansörleri, bowling salonu, evin içindeki çiçeklerin bakımı için özel bir elemanı olan bir yerdı orası. Çarşafı İtalyan keteninden yapılmış yataklarda yattık. Yemeklerimiz dünya çapında aşçılar tarafından hazırlanıyor, herhangi bir beş yıldızlı restoran ya da otelde çalışanlardan daha üstün garsonlar tarafından servis ediliyordu. Kulaklıkları, tabancaları ve dümdüz yüz ifadeleri olan gizli ajanlar kapılarımızda bekliyor, ailenin özel hayatına mümkün olduğunca karışmamaya dikkat ediyorlardı. Zamanla yeni yuvarımızın garip ihtişamına ve başkalarının sürekli ve sessiz varlığına bir ölçüde alıştık.

Kızlarımız Beyaz Saray'ın koridorlarında top oynuyor, Güney Bahçe'de ağaçlara tırmanıyorlardı. Barack, İmza Odası'nda oturup gece yarısına kadar dosya inceliyor, konuşma metinleri hazırlıyordu. Köpeklerimizden biri olan Sunny arada o odanın halısını kirletirdi. Ben Truman Balkonu'na çıkar, bahçenin oymalı demir kapısının dışında biriken, selfie'ler çeken, sarayın içinde olup bitenleri merak eden kalabalıkları seyredirdim. Kimi günler, pencerelerimizin güvenlik nedeniyle hep kapalı tutulmasından, temiz hava soluyabilmek için vermek zorunda kaldığım mücadeleden bunalırdım. Kimi kez de bahçedeki manolya ağaçlarının beyaz çiçeklerinden tutun da, gündelik hükümet işlerinin koşuşturmasına, bir askerî törenin ihtişamına

kadar pek çok şeyin karşısında hayranlıktan nefesim kesilirdi. Politikadan nefret ettiğim günler, haftalar, aylar olurdu. Bir de bu ülkenin ve insanların güzelliği karşısında nutkumun tutulduğu anlar.

Derken her şey sona erdi. Bu sonun geleceğini bilseniz bile, son haftalar duygusal vedalarla doludur, son günü ise doğru dürüst hatırlamazsınız bile. Biri elini İncil'e basar, yemin bir başkası tarafından yenilenir. Bir başkanın eşyaları dışarı taşınırken ötekininki içeri yerleştirilir. Dolaplar birkaç saat içinde boşaltılır ve yeniden doldurulur. Ve işte böylece yeni yastıklara yeni başlar –yeni mizaçlar, yeni düşler–yaslanır. Ve bu sona vardığınızda, dünyanın en ünlü adresinden ayrıldığınızda, kendinizi yeniden bulmanın çeşitli yollarına dalarsınız.

Kısa süre önce yaşadığım küçük bir olayla başlayayım. Ailecek yeni taşındığımız kırmızı tuğladan evimizdeydim. Yeni evimiz, eski evimizden iki mil uzaklıkta sessiz, sakin bir sokakta. Yeni yeni yerleşiyoruz. Oturma odamızın mobilyaları Beyaz Saray'daki mobilyalarımızın aynısı. Oradaki hayatımızın gerçek olduğunu hatırlatan bazı anı nesnelere: Kamp David'de ailecek geçirdiğimiz zamanlarda çekilmiş fotoğraflar, Amerikan yerlisi öğrencilerin bana armağan ettiği el yapımı çanak çömlek, Nelson Mandela'nın imzaladığı kitap. Bu gecenin garip tarafı yanımda kimsenin olmayıştı. Barack seyahatçiydi. Sasha arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Malia bir süredir New York'ta yaşıyor, çalışıyor, üniversiteye başlamadan önceki yılını değerlendiriyordu. Sekiz yıldır hiç olmayan bir şekilde sessiz ve kimsesiz evde iki köpeğimiz ve ben yapayalnızdık.

Karnım acıkmıştı. Yatak odamızdan çıkıp merdivenlerden indim, köpekler de peşimden geldi. Mutfakta buzdolabını açtım, bir ekmeğin iki dilimini aldım, tost makinesinin üstüne koydum. Dolabı açıp bir tabak çıkardım. Sizlere garip gelecek biliyorum ama bir rafa uzanıp bir tabak almak işini başkaları karışmadan yapmak, tek başıma mutfakta ekmeklerin kızarmasını beklemek bile eski yaşamıma döndüğümün –ya da yeni yaşamıma adım attığımın– bir göstergesiydi.

Sonunda yalnızca kızarmış ekmek yapmadım, dilimleri mikrodalgaya yerleştirip ikisinin arasına vıcık vıcık yağlı bir dilim çedar

peyniri koyarak peynirli tost yapmayı başardım. Tabağımı alıp arka bahçeye çıktım. Nereye gittiğimi kimselere söylemek zorunda değildim artık. Öylece çıkabilirdim. Şort giymiştim, ayaklarım çıplaktı. Kış soğuğu nihayet geçmişti. Bahçe duvarının dibine ektiğimiz çiğdemler uç vermeye başlamışlardı. Havada bahar kokusu vardı. Verandanın basamaklarına oturdum, gündüz güneşinin bıraktığı ısı ayaklarımın altındaki tahtaya sinmişti. Bir yerlerde bir köpek havladı, benim köpeklerin kulakları dikildi, şaşırmış gibiydiler. Bu sesin onları rahatsız edeceğini düşünmem gerekirdi çünkü Beyaz Saray'daki yaşamımızda ne komşumuz ne de komşu köpeği vardı. Bu yaşantı onlar için de yepyenyidi. Köpekler bahçenin sınırlarını keşfetmeye çıkadursunlar, ben karanlıkta tostumu yedim, yalnız olmanın tadını çıkardım. 100 metre ötedeki garajın içine özel olarak yapılmış küçük karargâhta bekleyen eli silahlı muhafızlara kafayı takmadım, hâlâ sokağa çıkarken peşime takılan güvenlikleri de düşünmedim. Ne yeni başkan geçti aklımdan ne de (doğrusunu isterseniz!) eskisi.

Tek düşündüğüm birazdan içeri girip tabağımı muslukta yıkadıktan sonra yatmaya gideceğim, bahar havasını içeri almak için belki bir pencere açacağım ve bunun ne harika bir şey olduğuydu. Aynı zamanda bu sessizliğin, nihayet kafamı dinlememi sağlayacağını düşünüyordum. *First lady* olduğum dönemde koşuşturmalı bir haftanın sonuna geldiğim, o haftanın nasıl başladığını unutmuş olurdum. Ama zamanın değiştiğini hissediyordum artık. Beyaz Saray'a gelirken bebeklerini, Blankie adını verdikleri battaniyeyi ve Tiger adlı bir oyuncak kaplanı yanlarında getirmiş olan kızlarım büyümüş, kendi planlarına ve seslerine sahip birer genç kız olmuşlardı. Kocam da Beyaz Saray sonrası yaşama uyum sağlamaya, soluklanmaya başlamıştı. Ben de işte, bu yeni evde oturuyor ve söyleyecek çok şeyim olduğunu düşünüyordum.

Benim Hikâyem

Çocukluk yıllarımın çoğunu çabalama sesleri eşliğinde geçirdim. Bunlar kötü ya da en azından beceriksiz müzik sesleriydi ve alt kattan yükselerek yattığım odaya sızarlardı –büyük halam Robbie’den piyano dersi alan çocuklar tuşlara tın tın tın basarak, ağır ve acılı bir süreçte *do-re-mi* öğrenmeye çabalarlardı. Ailecek Chicago’nun Güney Kıyı Mahallesi’nde, Robbie ile kocası Terry’ye ait olan küçük, kâgir bir bungalovda otururduk – Robbie ile Terry alt katta, bizimkiler ise kiracı olarak ikinci katta... Robbie annemin halasıydı ve yıllar yılı ona pek çok konuda yardım etmişti ama bana sorarsanız fena halde dehşetengiz bir kadındı. Çok ciddi çok asık suratlıydı, mahalledeki kilisenin korosunu yönetirdi, aynı zamanda çevredeki tek piyano hocasıydı. Alçak topuklu ayakkabılar giyer, okuma gözlüğünü boynuna astığı bir zincirden sarkıttırdı. Muzip bir gülümsemesi vardı ama annem gibi alaycı değildi. Kimi kez çocukları sıkı çalışmadıkları için, anne babaları da çocukları vaktinde getirmediikleri için azarladığını işitirdim.

Gündüz vakti tıpkı birinin, “Aman Tanrım!” diye bağıracağı gibi, “İyi geceleer!” diye sinirle haykırıverirdi, Robbie’nin koyduğu standartlara uyan pek az insan vardı anlaşılın.

Öte yandan o standardı tutturmaya çabalayanların sesi, hayatımızın fon müziğini oluşturmaktaydı. Öğleden sonraları yetmiyormuş gibi akşamları da tın tın tın... Kimi kez de kilise cemaatinden hanımlar koro provaları için gelirler, avazları çıktığı kadar ve duvarlarımızı sarsarak ilahiler söylerlerdi. Robbie’nin kurallarına göre piyano dersi

alan çocuklar bir şarkıyı iyice öğreninceye kadar başka bir şarkı çalışamazlardı. Onların kararsız ve çekingen parmaklarla tuşlara ağır aksak basarak Robbie'nin onayını kazanma çabalarını üst kattaki odamda dinlerdim. "Daha dün annemizin" ile başlar, büyük uğraşlardan sonra, "Brahms'ın Ninnisi" ne yükselirdi. Müzik rahatsız etmezdi aslında ama hiç kesilmemesi usandırır. Robbie'nin dairesini bizimkinden ayıran merdivenlerden yukarı sızar, yazları açık pencere-lerden içeri dolar, renkli bloklardan kurduğum küçük krallıklarda Barbie bebeklerimle oynadığım oyunlara eşlik ederdi. Ancak babam Su Arıtma Tesisi'ndeki işinin erken vardiyasına denk geldiğinde eve de erken gelir, televizyonu açıp beyzbol maçını bulur ve sesi mümkün olduğunca yükseltirse, müziği bastırmayı başarırdı.

1960'ların son yıllarında, Chicago'nun Güney Yakası'nda oluyordu bunlar. Cubs fena oynamıyordu ama şahane de değildi. Babam, koltuğuna yerleşir, ben de onun kucağına tırmanırdım. Babam Cubs takımının sezon sonunda nasıl baygın oynadıklarını ya da hemen bizim sokağın köşesinde oturan Billy Williams'ın beyzbol sopasını sahanın solundan nasıl salladığını anlatırdı. Top sahalarının dışında kalan Amerika ise çok büyük ve sonu belirsiz kargaşalar içindeydi. Kennedy'ler ölmüştü. Martin Luther King Jr. Memphis kentinde bir balkon konuşması yaptığı sırada vurulmuş, bu da bütün ülkede ayaklanmalara yol açmıştı. Demokrat Parti'nin 1968 Milli Kongresi kana bulanmıştı; çünkü Vietnam Savaşı karşıtlarının üstüne polis biber gazı ve coplarla yürümüşü. Olay bizim oturduğumuz yerin dokuz mil kuzeyindeki Grant Park'ta meydana gelmişti. Bu arada beyaz aileler banliyönün daha geniş alanlar, daha iyi okullar ve büyük ihtimalle, daha çok beyazlar vaadine kapılarak kenti akın akın terk ediyorlardı.

Tabii bütün bunlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Daha çocuktum, Barbie bebekleri, anası ve babası olan, ağabeyiyle odasını paylaşan bir kızdım. Benim dünyam ailemle sınırlıydı, her şeyin merkeziydi aile. Annem okumayı erken öğretmişti bana. Birlikte mahalle kütüphanesine yürüyerek giderdik. Ben sayfadaki kelimeleri zar zor sökerken yanımda otururdu. Babam her gün işe giderken kent işçilerinin

giydiği mavi üniformayı giyerdi, ama akşam oldu mu caz sevmenin, güzel sanatları sevmenin ne demek olduğunu gösterirdi bize. Küçükken Chicago Sanat Enstitüsü'nde kurslara katılmış, lisedeyken ise hem yağlıboya hem heykel çalışmış. Bunun yanı sıra okulda hem yüzme hem de boks takımlarında yer almış. Yetişkin olarak da golften, Ulusal Hokey Ligi'ne varıncaya dek televizyonda gösterilen hiçbir spor olayını kaçırmazdı. Güçlü insanların parlak işler yapmalarını görmek çok hoşuna giderdi. Ağabeyim Craig basketbola ilgi gösterdiğinde, zıplayıp alsın diye babam mutfak kapısının üst köşesine bozuk para yerleştirmeye başlamıştı.

Önemli olan her şey beş sokaklık bir dairenin içindeydi – büyükbabam, kuzenler, köşedeki kilise, annemin ara sıra beni Newport sigarası almaya gönderdiği benzinlik ve aynı zamanda ekmek, şekerleme, süt satan içki dükkânı... Sıcak yaz gecelerinde Craig ve ben yattığımızda yakındaki parkta yetişkinlerin top oynadığını duyar, gündüzleri ise aynı parkta çocuk merdivenlerine tırmanır ve yaştlarımızla elim sende oynardık.

Craig'le aramızda iki yaştan az fark vardı. Ağabeyim babamın yumuşacık gözlerini ve iyimserliğini, annemin amansızlığını almıştı. İkimiz hayat boyu çok yakın olduk birbirimize. Küçüklüğümüzden beri küçük kız kardeşini kollamaktan vazgeçmeyen azimli bir koruma güdüsü vardı bana karşı. Çok eskiden çekilmiş, dördümüzün bir kanepede oturduğu siyah beyaz bir aile fotoğrafı var. Annem gülümsemiş, beni kucağında sıkı sıkı tutuyor, babam ise büyük bir ciddiyet ve gurur içinde oğlunu dizine oturtmuş. Hepimiz süslüyüz, bir düğüne ya da kiliseye gidiyor olmalıyız. Ben sekiz aylık falanım, bazlama suratlı, kavgacı, tombiş, annesinin kucağından kaymaya hazır bir kızım. Altıma bez bağlamış, üstüme güzelce ütülenmiş beyaz bir elbise giydirmişler. Objektife onu yiyecekmiş gibi bakıyorum. Yanımdaki Craig ise papyon kravatlı, takım elbiseli, ciddi bakışlı, tam bir beyefendi... Daha iki yaşında ama ağabeyliğin gerektirebileceği her türlü dikkat ve sorumluluğun timsali sanki. Kolunu bana doğru uzatmış, parmaklarıyla şişko bileğimi kavramış.



ABD'nin eski *first lady*'sinin samimi, etkili ve ilham veren hikâyesi...

Michelle Robinson küçük bir kızken, abisi Craig'le aynı odayı paylaştığı evden, kovalamaca oynadığı parktan, ebeveynleri Fraser ve Marian Robinson tarafından sözünü esirgemeyen ve korkusuz biri olarak yetiştirildiği Chicago'nun Güney Yakası'ndan ibaret bir dünyası vardı. Ama çok geçmeden hayat onu ilerilere taşıdı; ortamdaki tek siyah kadın olmanın nasıl bir his olduğunu ilk kez öğrendiği Princeton Üniversitesi'nin koridorlarından, güçlü bir şirket avukatı olarak çalıştığı camdan iş kulesine... Sonra bir yaz sabahı Barack Obama adlı bir hukuk fakültesi öğrencisi karşısına çıktı ve özenle oluşturulmuş bütün planlarını altüst etti.

Michelle Obama bu kitapta, eşinin hızlı siyasi kariyeriyle işi ve ailesi arasındaki dengeyi kurmaya çalıştığı evliliğinin ilk yıllarını anlatıyor. Bizi kocasının başkan adayı olma kararının arkasındaki mahrem tartışmaya ve ardından kampanya sırasında popüler ama çok da eleştirilen bir figür olarak oynadığı role dahil ediyor. Ailesinin uluslararası spotlar altında gerçekleşen ve tarih değiştiren yükselişini, Beyaz Saray'da geçirdikleri sekiz önemli yıl boyunca o ülkesini, ülkesi de onu tanıırken, perde arkasında yaşadıkları capcanlı hikâyeyi zarif, esprili ve alışılmadık bir açık yüreklilikle dile getiriyor.

Benim Hikâyem bizi Iowa'nın mütevazı mutfaklarından Buckingham Sarayı'ndaki balo salonlarına, yürek donduran bir yastan, zorluklar karşısındaki müthiş dirence doğru götürüyor; özüne uygun yaşamak için çabalayan, tüm gücünü ve sesini yüksek ideallere öncülük etmek için kullanan bu çığır açıcı, benzersiz, tarihi figürün ruhunun derinliklerine doğru bir yolculuğa çıkarıyor. Michelle Obama kendi hikâyesini dürüstlük ve cesaretle anlatırken okuruna da şu önemli soruyu sorduruyor: Ben kimim ve kim olmak istiyorum?



mundikitap.com

twitter.com/mundikitap

facebook.com/mundikitap

instagram.com/mundikitap

ISBN: 978-975-07-4041-4



9 789750 740404